

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 374/2017
08.03.2018. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгиша Б. Слијепчевић, председник већа, Бранко Станић и Гордана Ајншпилер Поповић чланови већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Владимир Бељански, адвокат из ... и умешача на страни тужиоца ББ ..., против туженог ВВ из ..., кога заступа пуномоћник Драган Арсић, адвокат из ..., ради предаје државине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1627/17 од 15.06.2017. године, у седници већа одржаној дана 08.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1627/17 од 15.06.2017. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Привредног суда у Зрењанину П 71/14 од 31.01.2017. године, у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени врати у државину моторно возило – трактор марке ... модел ... број шасије ... година производње ... боје зелене регистарских ознака ... и 1 комад плуга обртач ... – бразни или се своје обавезе може ослободити исплатом противвредности трактора и плуга у износу од 9.600.000,00 динара. Ставом II изреке одбијен је као неоснован алтернативни захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати противвредност трактора и плуга у износу од 9.600.000,00 динара, а ставом III изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка плати износ од 620.700,00 динара.

Привредни апелациони суд пресудом Пж 1627/17 од 15.06.2017. године, одбија као неосновану жалбу тужиоца и потврђује наведену првостепену пресуду.

Против другостепене пресуде, тужилац изјављује благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права. Трошкове је опредељено тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 408. Закона о парничном поступку (Сл. гласник РС бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд налази да ревизија тужиоца није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битним повредама из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Истичући повреде поступка у погледу оцене доказа и утврђеног чињеничног стања, ревидент указује на релативно битне повреде евентуално учињене у првостепеном поступку које не могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у својству примаоца лизинга закључио са правним претходником умешача на страни тужиоца као даваоцем лизинга Уговор о лизингу предметног трактора са плугом дана 08.11.2006. године. Возило је предато тужиоцу на држање и коришћење те је тужилац уписан као корисник истог у саобраћајној дозволи. Након тога је тужилац предметно возило предао ГГ као власнику породичног пољопривредног домаћинства које је било у пословним односима са повезаним лицем туженог предузећем ДД из Договорили су се да ГГ изврши услугу орања спорним трактором у циљу намирања потраживања туженог ВВ из По налогу ГГ, ЂЂ и ЕЕ су обрађивали пољопривредно земљиште туженог ВВ из На крају дана по завршетку радова спорни трактор с плугом Ђ1Е1 су остављали на истуреном делу имању туженог. Кључеве је код себе задржавао ЂЂ. Тужилац са туженим није закључио уговор о најму простора за смештај трактора и радних машина. Предметни трактор с плугом више није у фактичкој власти туженог и не налази се на имању туженог од краја новембра 2008. године. Тада је одвежен од стране непознатих лица која су се радницима туженог представили као „радници ГГ“. Против радника туженог који су се налазили на имању када је трактор одвежен, обустављен је кривични поступак због кривичног дела самовлашћа у саизвршилаштву решењем Основног суда у Кикинди од 07.12.2012. године.

Имајући у виду наведено чињенично стање нижестепени судови су применом правила о терету доказивања закључили да тужилац није доказао да је тужени пасивно легитимисан у конкретној правној ствари. Није доказано да се предметни трактор налази код туженог у фактичкој државини или да постоји одговорност по неком другом основу, да би могао да потражује штету у овом спору.

Неосновани су ревизијски наводи тужиоца да су нижестепени судови на конкретну правну ствар требали применити одредбе Закона о облигационим односима које регулишу уговор о остави.

Оценом изведених доказа је утврђено да између тужиоца и туженог није био закључен ни писани ни усмени уговор о остави. Стога није било места примени одредби Закона о облигационим односима које регулишу ову врсту уговора.

Тачно је да је трактор након завршетка дневних радова био паркиран на делу земљишта у власништву туженог. Међутим, кључеви трактора нису

остављани туженом, као ни саобраћајна дозвола. Из наведеног следи да је тужиоцу била пружена само услуга обезбеђења паркинг простора. Стога се не ради о уговору о остави и одговорности туженог по том основу. Тужени није преузео обавезу чувања возила. Отуда није постојала ни обавеза његових радника да идентификују лица која су дошла по трактор и провере њихово овлашћење за одвожење истог.

Чињенично су неутемељени ревизијски наводи да је постојала обавеза чувања трактора од стране туженог јер је саобраћајна дозвола остављена на његовом имању у Напротив, у току првостепеног поступка није утврђено да се спорна саобраћајна дозвола налазила код туженог. За успех по својинској тужби за предају ствари у државину (реивиндикациона тужба) власник мора доказати да се ствар чији повраћај тражи налази у фактичкој власти туженог. Саобраћајна дозвола јесте валидан доказ да је спорна ствар у власништу умешача на страни тужиоца као и корисника исте, али не и да се спорни трактор налази у фактичкој власти туженог. Фактичка власт туженог на спорном возилу није доказана, па не стоје ревизијски наводи у том смислу.

Није утврђена ни кривична ни грађанска одговорност радника туженог за нестанак спорног возила. Напротив, кривични поступци против истих су обустављени. Стога, тужилац не може од туженог остварити ни право на накнаду штете у утуженом износу. То је последица чињенице да тужилац у току поступка није доставио правно релевантне доказе да је одговорношћу туженог дошло до проузроковања штете и умањења његове имовине у утуженом износу. Из тих разлога је правилно одбијен и захтев за накнаду штете у утуженом износу.

Из наведених разлога ревизијски суд је на основу процесног овлашћења из члана 414. став 1. и 2. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић